

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

19 נובמבר 2009

ת"א 16294-08 גולדרינג נ' תמרי

בפנ כב' השופטת חנה ינון**התובעת****חיה גולדרינג****ע"י ב"כ עו"ד שי אבני****נגד****דרור תמרי****הנתבע****ע"י ב"כ עו"ד מרדכי שפירא**

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)

מיני-רציו:

* גידופים הנאמרים בשעת כעס במסגרת סכסוך שכנים לא ייחשבו בדרך כלל לשון הרע, שכן אינם נתפסים כאמירה עובדתית ע"י האדם הסביר

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

הצדדים הינם שכנים. לטענת התובעת הנתבע קרא לעברה ביטויים המהווים לשון הרע לאוזני משפחתה ושכניה. לטענת הנתבע הדברים נאמרו בשעת כעס במסגרת סכסוך שכנים מתמשך.

ביהמ"ש דחה את התביעה וקבע כי:

ניבולי פה ונאצות מן הסוג הנדון, הנאמרים במסגרת ריב שכנים, אינם מובנים בדרך כלל כאמירה עובדתית על ידי האדם הסביר. ביטויים אלה אינם עולים כדי לשון הרע על פי החוק, שכן, מדובר בגידופים ובשפת רחוב אשר אינם מחמיאים למושאם, אך אין בהם משום אמת עובדתית, וכך אף יובנו ע"י האדם הסביר. הלכה היא, כי לא כל אמירה בשעת כעס, ולו פוגעת ועולבת, מהווה בסיס לתביעת דיבה וכי יש לפרש את הדברים על רקע ההקשר שבו נאמרו. על בית המשפט לבחון היטב את ההקשר והנסיבות שבהם נאמרו הדברים, ואם יתברר שאלה נאמרו בעידנא דריתחא הנטייה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע, שכן לדברים הנאמרים בשעת כעס וחימה אין השפעה על הבריות.

האירוע נשוא התביעה התרחש במעמד מצומצם של התובעת, בני משפחתה וחברו של הנתבע. התלהטות הרוחות הייתה על רקע המחלוקת בין הצדדים וסכסוכם כשכנים, ובחינה זהירה של הנסיבות מחייבת מסקנה כי בעיני המתבונן לא היה בדברים כדי לגרום להשפלתה של התובעת, בפרט כאשר אין מדובר בצדדים שלישיים זרים אלא בבני משפחתה הקרובים של התובעת, אשר מטבע הדברים אינם תופסים את דברי הנתבע כאמת עובדתית.

פסק דין

1. עסקין בתובענה על הסך של 100,000 ₪ שעניינה דרישה לפיצוי בגין טענה להוצאת דברי לשון הרע שמקורה בדברים אותם אמר הנתבע באוזני בני משפחתה של התובעת ושכניה.

רקע עובדתי

2. התובעת הינה תושבת תל אביב, נשואה ואם לשלושה ילדים.
3. הנתבע, כבן 73, גר בשכנות לתובעת, עם אשתו.
4. לטענת התובעת, הפיץ הנתבע אודותיה ואודות בעלה דברי בלע ולשון הרע, באוזני ילדיהם הקטינים ובאוזני שכנים המתגוררים בסמוך אליהם, המהווים דברי לשון הרע כמשמעותם בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1995.
(להלן: "החוק").
5. מנגד, טוען הנתבע כי מדובר בדברים אשר נאמרו על רקע סכסוך שכנים מתמשך בינו לבין התובעת ובעלה, ודבריו נאמרו בעידנא דריתחא.

ראיות התובעת

6. **התובעת העידה בתצהירה ת/1** כי לפני כשנה רכשו היא ובעלה בית פרטי ברחוב אלקחי 4 א' בעיר תל אביב, בשכונת רמת אביב, בסמיכות לביתו של הנתבע.

7. החל מחודש ספטמבר 2007, החלו היא ובני משפחתה לסבול מאלימות פיזית ומילולית קשה של הנתבע כלפיהם, והיא אף הגישה נגדו תלונה במשטרת ישראל, אשר טרם התבררה.

(ראה: נספח א' לת/1).

8. האלימות התבטאה, לדבריה, בגרימת נזק לגדר ההפרדה בין הבתים אשר שופצה לאחרונה על ידי בני הזוג, חדירה לשטח ביתם, הטרדות טלפוניות בשעות בלתי שגרתיות, וכן בהשמעת איומים והשפלות מתמידות. הנתבע אף נתפס במצלמות האבטחה שבביתם כשהוא מטפס בלילה על גג החנייה שלם, ומנסה, ככל הנראה, לחבל במזגנים אותם התקינו.

(ראה: תמונות מסרט מצלמת האבטחה – נספח ב' לת/1).

9. לדבריה, נאלצה להשקיע כסף רב במיגון ביתם, ברכישת מערכת אזעקה משוכללת ובהצבת מצלמות אבטחה בשטח ביתם, שמא הנתבע ינסה לממש את איומיו ולפגוע ברכושם.

10. האירוע אודותיו נסובה תביעה זו ארע ביום שבת ה-9.8.02, סמוך לשעה אחת עשרה בבוקר, בעת צאתה מביתה עם משפחתה לטיול, שאז ניגש לעברה הנתבע, בליווי חברו.
11. לדבריה, קרא הנתבע לעבר בעלה "הנה הנבלה", והמשיך וקרא לעברם "חכו חכו זו רק ההתחלה"; "אתם תצטערו על הרגע שהגעתם לפה". בשלב זה, הצטרף חברו לקריאות וקרא לעברם "אתם עוד תרצו למכור את הבית", וכן אמר לבעלה "אתה נראה כמו הומו".
12. עוד הוסיף הנתבע כי "אני אגרום לגט ביניכם"; "אני יודע דברים ויש לי הוכחות"; את מנהלת בבית זונות, בית זיונים"; "כולם יודעים עלייך".
13. לגרסתה, הדברים נאמרו באוזני בעלה, ילדיה, חברו של הנתבע, השכנים ברחוב, שהרי מדובר ברחוב שקט וקטן ביום שבת בבוקר, וכן באוזני העוברים והשבים ברחוב.
14. לעדותה, חשה עצמה מושפלת למשמע דברים אלו המבזים אותה כאישה, כרעיה טובה ונאמנה לבעלה וכאם מסורה לילדיה.
15. אף ילדיה חשו מושפלים מן הסיטואציה ובתה הקטנה, בת החמש, פחדה להשאר בבית לבדה שמא הנתבע ינסה לפרוץ לבית בשנית.

16. כן הוסיפה כי אמירותיו אלו נאמרו בלא שקדם להם מעשה מטעמה או מטעם מי מבני משפחתה, ואין קשורות לסכסוך השכנים הקיים בין הצדדים.

17. עדות זהה העיד בעלה של התובעת, מר ערן גולדרינג, בתצהירו ת/2

18. כן העיד אביה של התובעת, מר נתן ארגמן, בתצהירו ת/3 כי ביום 9.2.08, שהה בביתו כאשר בתו, התובעת, התקשרה אליו בבכי ובסערת רגשות, וביקשה ממנו לחוש במהרה לביתה, וגוללה בפניו את אמרותיו של הנתבע.

19. לעדותו, כעבור שלושים דקות הגיע לביתה, מביתו אשר בעיר נתניה, הבחין בשני שוטרים שהיו במקום, בביתו ובמשפחתה. בתו גוללה את מעשי הנתבע באוזני השוטרים, והוא והנוכחים שמעו ועמדו בצד המומים.

20. השוטרים פנו לבית השכן, וכעבור כעשר דקות שבו ואמרו כי זה אכן מפתיע כי השכן "ירד לכזו רמת רחוב", ועזבו את המקום.

21. לאחר שהשוטרים עזבו, יצא לחצר האחורית של הבית, וראה את השכן בחצרו, הגובלת בחצר בית בתו, יושב סביב השולחן ביחד עם אשתו, חברו וגברת נוספת, וביקש ממנו שיניח לבני הזוג ולילדיהם הקטינים ושלא יטריד אותם עוד.

ראיות הנתבע

22. **הנתבע העיד בתצהירו נ/2** כי בין הצדדים, המתגוררים בסמיכות, קיים סכסוך קודם שתחילתו בהתקנת מזגנים בסמוך לחדרי השינה שלו, על ידי התובעת ובעלה, אשר גורמים לו ולאשתו מטרד רעש בלתי פוסק.
23. לעדותו, הינו כבן 73 שנה, נשוי ומתגורר עם אשתו מזה 30 שנה בבית הפרטי דן בתל אביב. אשתו חלתה פעמיים במחלת הסרטן, ומצבה הבריאותי והנפשי אינו שפיר.
24. התובעת ובעלה עברו להתגורר בסמיכות אליו לפני כשנה ובנו בית פרטי מפואר, בעל מיגון "חריג ויוצא דופן", לדבריו.
25. התובעת החליטה להתקין בביתה שבעה מזגנים, מול חדרי השינה שלו, במרחק של כחמישה מטרים בלבד מחדרי השינה שלו, וכל זאת, ללא גדר או קיר המפרידים בין שטחה לבין שטחו. המזגנים גרמו לרעש רב והטרידו את מנוחתו ואת מנוחת אשתו.
26. לדבריו, פנה הוא אל התובעת ובעלה בבקשה כי יטפלו בעניין הרעש, אך ללא הועיל. הוא הציע להם לבנות קיר אקוסטי אשר יפריד בין השטחים ויצמצם את הרעש וסוכם ביניהם כי הקיר ייבנה מלבני איטונג בגובה של 1.5-1.7 מטר, וברוחב של עשרים ס"מ מינימום.
27. הוא אף הציע להם לסובב את המזגנים לכיוון מזרח ולכוון לשם את פתחי האוורור, וקבלן הבנייה שלהם אף אישר כי הדבר אפשרי.

28. חרף הסיכום האמור וחרף פניותיו אליהם, לא עשו דבר בנידון, ופטרו עצמם באמתלות כי הקבלן עסוק ולכשיתפנה מעיסוקיו יחל בבניית הקיר. כן דרשו ממנו, בניגוד לסיכום ביניהם, לשאת במחצית מעלויות בניית הקיר.
29. לעדותו, דרישה זו הרגיזה אותו מאוד, ובאחת משיחותיו עם בעלה של התובעת, השיב לו האחרון כי יחל בבניית הקיר "כשתהיה בן אדם נדבר על זה", כלשונו.
30. עוד העיד כי דבריו נאמרו על רקע הסכסוך ביניהם, ונאמרו בעידנא דריתחא.
31. התובעת ובעלה הגישו כנגדו ביום 12.2.08, בבית משפט השלום בתל אביב, בקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת, בבש"א 154383/08, וכבוד השופט יעקב שיינמן נתן צו מניעה הדדי.
32. לגרסתו, לא הוכחה כל אלימות שננקטה, כנטען, כלפי התובעת ובני משפחתה. אף התלונה שהוגשה למשטרה בדבר כניסה לחצרה, נגנזה והתבררה כתלונת שווא.
33. כן חולק הוא על טענת התובעת כי מערכות האזעקה והמיגון בביתה הותקנו בגללו, קשיש בן 73, שאינו יכול להרע לאיש.

34. יתרה מזאת, סיפר כי התובעת ובעלה בנו על השטח המשותף של הצדדים מחיצת פחי אשפה, ללא רשותו והסכמתו, מחיצה אשר מסוכנת לבטיחותו, וכאשר פנה אליהם בבקשה להסירה, סירב בעלה של התובעת בכל תוקף לדבר. בלית ברירה, ניסה להסירה בעצמו, תחילה, באמצעות מוט ברזל, אך התברר לו כי לא ניתן להרסה כך, ועל כן הזמין פועלים, על חשבונו, על מנת שיבצעו זאת.
35. באשר לאירוע עצמו, לגרסתו, ביקש להראות לחברו את המחיצה המסוכנת, ולפתע הופיעו מולו התובעת ובעלה אשר יצאו מביתם. הוא ציין באוזני חברו כי אלו השכנים אשר גורמים לו להטרדות, הרוחות החלו להתלהט ואז קרא לעבר התובעת כי ישן שמועות למיניהן אודותיה.
36. כן הדגיש כי דבריו נאמרו בעידנא דריתחא ובלהט האוירה שנוצרה בנסיבות העניין, ברם, בעלה לא היה נוכח באותה העת ולא שמע את הדברים אותם אמר לה. ההפך הוא הנכון, התובעת קראה לבעלה על מנת שישוב לשמוע את הנאמר.
37. כן העיד מטעם הנתבע, **מר לוי פינקלס, בתצהירו נ/2** כי ביקר ביום האירוע נשוא התביעה בביתו של הנתבע, חברו משכבר הימים.
38. הנתבע ביקש להראות לו את המזגנים שהתקינו שכניו וכן את המחיצה שבנו, שיש בה כדי לסכן את בטיחותו.
39. לדבריו, התלקחו הרוחות והצדדים נהגו באלימות מילולית הדדית אחד כלפי השני.

40. לאחר כמחצית השעה, הופיע אביה של התובעת, התנהג בגסות, גידף בצעקות ואמר לנתבע כי הוא ימרר לו את החיים ויתקין רמקולים גדולים שיהפכו את חייו לבלתי נסבלים.
41. בשלב זה, התערב הוא בשיחה ואמר לאב כי עליו להתבייש שכן הינו אדם מבוגר, שבמקום להרגיע את הרוחות, רק ליבה את היצרים.
42. כאשר בעלה של התובעת התרחק מהמקום, קרא לעברה הנתבע כי מוטב שבעלה לא יידע מה היא עושה כאשר הוא נמצא בעבודה. בעקבות דבריו אלו, קראה התובעת לבעלה שישמע את הנאמר.
43. השוטרים שהוזמנו למקום, גיחכו, לגרסתו, למשמע סיבת זימונם וביקשו כי כל הגורמים ירגעו, והלכו לדרכם.

הכרעה

44. בשקלי ראיות הצדדים, תצהיריהם ועדותם הם ועדיהם בחקירתם הנגדית, הגעתי לכלל מסקנה כי דבריו של הנתבע אינם מהווים לשון הרע, כמשמעה בחוק, וכי דין התביעה להידחות, כפי שיפורט להלן.
45. במה דברים אמורים? לטענת התובעת, הנתבע הפיץ נגדה דברי לשון הרע, באומרו כי **חכו חכו זו רק ההתחלה**; **"אתם תצטערו על הרגע שהגעתם לפה"**; **"אתם עוד תרצו למכור את הבית"**; **"אני אגרום לגט ביניכם"**; **"אני יודע דברים ויש לי הוכחות"**; את מנהלת בבית בית זונות, **בית זיונים**; **"כולם יודעים עלייך"**.

46. ניבולי פה ונאצות מן הסוג העומד כאן לדיון, הנאמרים בנסיבות כגון אלה במקרה שבפני, קרי, במסגרת ריב שכנים, אינם מובנים, לדידי, בדרך כלל כאמירה עובדתית על ידי "האדם הסביר". ככאלה, מעידים הם יותר על אומר הדברים, מאשר על נשוא הדברים.
47. על פי עדויות הצדדים, הרי שאף אחד מן הנוכחים באירוע, לא טען כי הבין את הדברים שנאמרו כמבטאים אמת עובדתית בכל הנוגע, כביכול, לפעילותה של התובעת במעונה.
48. ביטויים אלה, בהם כינה הנתבע את התובעת אינם עולים כדי לשון הרע על פי החוק, שכן, לגישתי, מדובר בגידופים ובשפת רחוב, אשר אינם מחמיאים, בוודאי, למושאם, אך אין בהם, כמובן, משום אמת עובדתית, וכך אף יובנו ע"י "האדם הסביר". לפיכך, מילים אלה אינן עולות כדי לשון הרע כמובנה בסעיף 1 לחוק, ומקבלת אנוכי טענה זו של הנתבע.
49. ועוד, לטענת הנתבע דבריו אלו נאמרו ב"עידנא דריתחא" ולפיכך אין לראות בהם דברי לשון הרע.
50. הלכה היא, כי לא כל אמירה בשעת כעס, ולו פוגעת ועולבת, מהווה בסיס לתביעת דיבה וכי יש לפרש את הדברים על רקע ההקשר שבו נאמרו. מקום בו ברור מן הנסיבות כי האומר שרוי בכעס רב ובפרץ רגשות, הרי שאין להבין דבריו כהוצאת לשון הרע, אלא אך כביטוי סתמי של רוגז ותסכול, אף שלא נעים לאוזני השומע ומיותר.

51. על בית המשפט לבחון היטב את ההקשר והנסיבות שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שאלה נאמרו בעידנא דריתחא הנטייה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע, שכן, לדברים הנאמרים בשעת כעס וחימה אין השפעה על הבריות והנוכחים מבינים כי אכן נאמרים הדברים כהתפרצות רגשות זעם על רקע סכסוך כזה או אחר.

52. הארוע נשוא התביעה התרחש במעמד מצומצם של התובעת, בני משפחתה וחברו של הנתבע. התלהטות הרוחות היתה על רקע המחלוקת בין הצדדים וסכסוכם כשכנים, כפי שפורט לעיל, ובחינה זהירה של הנסיבות מחייבת, לדעתי, מסקנה כי בעיני המתבונן לא היה בדברים כדי לגרום להשפלתה של התובעת, בפרט כאשר אין מדובר בצדדים שלישיים זרים אלא בבני משפחתה הקרובים של התובעת, אשר מטבע הדברים אינם תופסים את דברי הנתבע כאמת עובדתית.

53. הוכח בפני כי כל הנוכחים באירוע הכירו את התובעת ולא שוכנעתי כי מי מהם סבר בעקבות התפרצות הנתבע כי התובעת אכן מנהלת בביתה בית זונות. אדם סביר אשר נקלע היה לסיטואציה זו, לא היה מייחס להתפרצות המילולית של הנתבע, בנסיבות דנן, אלא משמעות של "התלהטות יצרים", אך לא כוונה לקבוע עובדות ולפגוע בשמה הטוב של התובעת בעיני אחרים.

54. התובעת אף לא זימנה למסירת עדות מי מהשכנים או מעוברי האורח, אשר, לטענתה, היו נוכחים בעת האירוע ושמעו את דברי

הנתבע, ועובדה זו עומדת לה לרועץ. כשנשאלה על כך, השיבה
בחקירתה הנגדית, כדלקמן:

" ש. אני מבין שמהרשימה של עוברים ושבים לא הבאת אף

עד?

ת. לא. את העוברים והשבים איני מכירה.

ש. לא הבאת שכנים להעיד?

ת. לא הבאתי אותם לעדות. הם שמעו. ראיתי אחר כך

את המבטים שלהם כלפי ברחוב."

(ראה: פרטיכל בעמוד 3 שורות 25-27 ובעמוד 4 שורה 1).

55. סבורתני, כאמור, כי בענייננו הדברים נאמרו על ידי הנתבע על רקע
הסכסוך הקיים בין הצדדים. התובעת אף הודתה בכך בחקירתה
הנגדית, כדלקמן:

"ש. נושא האירוע של שבת הוא לא נושא שנולד כרעם ביום

בהיר, שפתאום מישהו בא ומתנפל עלייך, אלא על רקע

מתיחות שיש ביניכם?

ת. כן."

(ראה: פרטיכל בעמוד 2 שורות 18-20).

56. התרשמתי כי הדברים סוננו מפיו בפרץ רגשות, וניתן בהחלט
לראותם כמילים שנאמרו בעידנא דריתחא ובלהט הרגע, כטענת
הנתבע.

57. הלכה היא כי אם נאמרו הדברים בשעת רוגז וכעס, בעידנא דריתחא, הנטייה היא שלא לראות בהם דברי לשון הרע.

58. לדידי, אף כי התובעת חשה עצמה מושפלת מדברים אלה, הרי שאין חשיבות כיצד נתפסו הדברים במחשבותיה, באורח סובייקטיבי, אלא למובן ש"אדם סביר" היה מייחס להם, באורח אובייקטיבי, בהקשר שבהם נאמרו, והאם באותו מובן יש כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע.

59. משמע, דבריו של הנתבע היו בבחינת הבעת דעה שלילית מתוך כעס רב על התובעת ונאמרו בקונטקסט הכללי, באופן שאינם מהווים לשון הרע. ניתן לסבור, איפוא, כי ארעה התלהטות יצרים וסערת נפש של דקות מספר אצל הנתבע, על רקע הסכסוך המתמשך בין הצדדים, אך לא היתה כוונה בידו לפגוע בשמה הטוב של התובעת.

60. לעניין זה ראה: [ת.א. \(ת"א\) קריב מערכות בנייה \(תל אביב\) בע"מ](#) [נ' נוריאל](#), [פורסם בנבו], כדלקמן:

"לטעמי, ועל-פי השקפתי, פרשנות אובייקטיבית של משמעות הדברים שנאמרו ע"י הנתבעים (אם נאמרו), מלמדת כי אין לראות בדברים משום לשון הרע. עסקינן באמירות קלילות יותר, או קלילות פחות, ואף אמירות בוטות ומשמיצות, שנאמרו במסגרות פרטיות מצומצמות, על רקע כעס ואי שביעות רצון כלפי התובעת. אמירות שבאו להביע מורת רוח ותסכול. משכך, נאמרו הדברים בחוסר שיקול דעת ולעיתים ברגשנות יתר או תוך התבטאויות כעוסות ובלתי נשלטות."

כן ראה: [רע"א 10520/03](#), איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר, [פורסם בנבו], כדלקמן:

"נוסיף, כי אפילו היה נטען כי האמירות הפוגעניות נאמרו בסערת נפש בעידנא דריתחא במהלך שידור חי וככאלה עשויות הן להיכלל במתחם הסבירות הרחב הנקוט באמירות שבשיח הציבורי, כי אז המשיב הפריך זאת בשניים: ראשית, הוא חזר על הביטוי "נאצי קטן" ביחס למבקש בראיון שהתפרסם עמו בעיתון "מעריב" זמן מה לאחר שידור התכנית. שנית, הוא סירב להיענות לפניית ערכאות שיפוט השונות שדנו בענין, אשר פנו ובקשו את התנצלותו. המשיב עומד איתן גם כיום מאחורי אמירות אלה, אינו חוזר בו מהן, ואינו סוטה מהן ימין או שמאל. נסיבות אלה מוציאות את האמירות הפוגעניות ממתחם הסבירות, ולכן חלה עליהן החזקה, שלא הופרכה, כי הן נאמרו שלא בתום לב."

עוד נקבע בת"א (פ"ת) [4768/05](#) עו"ד אראל ניסים נ' כחלון צורי, [פורסם בנבו], כדלקמן:

"הכלל הוא שלמרות כי אדם אומר דבר העשוי לייחס לכאורה פשע לאחר, הרי אין הוא אחראי לכך בנזיקין באם דברים אלה נאמרו מתוך גידוף וחרוף סתם וכן ניתן לשומעיהם להבינם בתור שכזה... יש לשקול את נימת הדיבור, את הקול שבו נאמרו הדברים, וכן הדבק הדברים... באם נאמרו הדברים בכעס רב, או תוך כדי סכסוך חריף וחילופי עלבונות כלליים... העובדות שהנתבעת צעקה את אשר צעקה... מראות לי שהיא לא נשמעה מייחסת לו דבר של פשע, אלא ביקשה אך לשפוך עליו את חמתה וכעסה... אינני סבור שצעקות הנתבעת היו עשויות לגרום נזק לתובע או כל פגיעה במשלוח ידו."

וכן ראה: [ת"א \(י-ם\) 10551/03 משה אסולין נ' מרדכי לוי](#), מיום 29.9.09, [פורסם בנבו], כדלקמן:

" השימוש בביטויים מסוג זה אינו מבטאים ברגיל אמירה המובנת, על ידי האדם הסביר, כאמירה עובדתית. ברוח זו פסק בית המשפט העליון (כב' השופטת ביניש) בע"פ 8735/96 [ביטון נ' קופ, נב\(1\) 19 \(1998\)](#). באותה פרשה נדונה התבטאות אשר ייחסה לנפגע שם כי הטיפול בו הנו "דרך ספתו של פסיכולוג או דרך קליניקה של פסיכיאטר". בית המשפט ציין, כי הנתבע שם "לא התכוון לקבוע אבחנה קלינית לגבי מצבו הנפשי של המערער, אלא להביע מורת רוח מסגנון הדברים שכתב" (בפיסקה 10). ... כך הוא גם במקרה שבפניי. הדברים המצוטטים על ידי התובע שכנגד אינם מתפרשים כאמירה עובדתית, במבחן האדם הסביר. אינני סבור כי מי מתושבי היישוב הבין את הדברים, באמת ובתמים, כקביעה קלינית לגבי מצבו הנפשי של התובע שכנגד. אין גם כל טענה, כי הנתבע שכנגד נתפס ברצינות על ידי מאן דהוא כבר סמכא בתחום בריאות הנפש. בנסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, הדברים נתפסים, במבחן האדם הסביר, כהבעת מורת רוח של התובע, על דברים שנכתבו על ידי התובע שכנגד. במצב זה, אין מדובר בדברים העשויים להעמיד, כשלעצמם, עילת תביעה על פי [חוק איסור לשון הרע](#), על פי אמות המידה עליהן עמדתי לעיל. "

עוד ראה בספרו של המלומד אורי [שנהר, דיני לשון הרע](#), תשנ"ז – 1997, בעמוד 131, כדלקמן:

"קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב'לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית

פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית".

61. מכל האמור לעיל, הנני מקבלת את טענת הנתבע הנוספת כי לא היתה לו כל כוונה להוציא לשון הרע על התובעת אלא דבריו נאמרו כהמשך לסכסוך השכנים המר בין הצדדים, אשר הבעיר חמתו וגרם לו לקלל ולגדף בעידנא דריתחא.

62. עוד אציין, כי התובעת הודתה כי מהמועד בו קיבלו הצדדים צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת, מתקיימת שכנות סבירה ביניהם, והם אינם מטרידים עוד האחד את השנייה.

(ראה: פרטיכל בעמוד 3 שורות 13-14).

63. מטעמים מצטברים אלה, דוחה אנוכי את התביעה.

בנסיבות דנן ישא כל צד בהוצאותיו.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום 19 נובמבר 2009, בהעדר הצדדים.

חנה ינון 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)